

РЕШЕНИЕ

№ 2060

гр. София, 28.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 16.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11649** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 23 от Закона за закрила на детето / ЗЗДет/. и чл.20, ал.4, т.1 от Правилника за прилагане на ЗЗДет. / ППЗЗДет. /.

Предмет на оспорване е Заповед №ЗД/Д-С-М-025/24.09.2021 г. на Директора на Д „СП“ – М., потвърдена с Решение №22-РД06-0373/02.11.2021 г. на Директора на РД „СП“ – С.-град, оспорена от Л. А. П., лично и със съгласието на майка ѝ Е. К. Т. и двете от [населено място].

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен и явно необоснован, постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Според изложеното заповедта е немотивирана, тъй като в нея не са посочени основанията, въз основа на които детето е насочено към предоставяне на социалната услуга. Освен това не са взети предвид изразените от нея и майка ѝ възражения, като актът е издаден само на основание твърденията на бащата. Твърди се, че предходна социална услуга от вида на процесната не е била ефективна, като не е постигнат желания резултат и поставените цели. Поради това Л. П. категорично е изразила нежеланието си и е отказала отново да ползва социална услуга. Счита, че подобряване на комуникацията между нея и бащата може да се постигне единствено и само ако той промени своето отношение към нея, като отчете възрастта ѝ и нейното лично пространство, нуждите ѝ с оглед образованието и личните ѝ ангажименти. Изложено е също, че принудителното ползване на социална услуга за срок от 6 месеца би довело до изключително негативни последици за образованието ѝ и добрите резултати. Тази

мярка не само ще отнеме голяма част от времето ѝ, но ще се чувства много зле от психологична гледна точка, тъй като вече е изпитала това при първото ѝ посещение в ИСДП. Посочено е, че до средата на м.октомври 2019 г. стриктно е спазвала установения режим на лични контакти с бащата, но след това поради ангажименти, свързани с учебния процес и поради поведението на бащата, довело до нежеланието ѝ да се вижда с него, срещите им не се осъществявали по определения от съда начин. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата, в съдебно заседание и в представена писмена защита, се иска отмяна на оспорения акт.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – М. чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. Х. в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в изпратеното заверено копие на административната преписка. На основание чл.15 ЗЗДет в съдебно заседание жалбоподателката е изслушана. Изслушан е и социален работник от Д“СП“ – М., изразил становище по случая.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Не е спорно по делото, че Л. А. П. е [дата на раждане], като нейни родители са Е. К. Т. и А. Е. П.. Не е спорно също, че от раждането си тя живее само с майка си, режима на лични контакти с бащата е определен със съдебно решение.

От приложените към представената административна преписка доказателства е видно, че от края на 2019 г. бащата е започнал да подава до Д“СП“ – М. молби за съдействие, в които твърди, че режимът на лични контакти с детето не се спазва. Навеждани са доводи за рязка промяна в отношението на детето към него и твърдения за това, че Л. е жертва на Синдрома на родителското отчуждаване. Предвид това е поискано да се издаде предписание за посещаване на специализирана програма за повишаване на родителския капацитет, както и да се издаде направление за социална услуга, с цел преодоляването му. Във връзка с подаваните молби за съдействие и след провеждани разговори с майката, П. е информиран, че майката е консултирана за спазване на режима на лични отношения, както и че е в интерес на детето то да бъде отглеждано в условия, осигуряващи физическия, психическия и емоционалния му комфорт. Уведомяван е също, че при проведен разговор с Л. тя е заявявала, че за нея най-важното е училището и желае да се подготви добре за предстоящите ѝ изпити за кандидатстване след седми клас, както и че фактът, че вика полиция в жилището, в което тя живее не и е приятен.

В преписката се съдържа и сигнал и молба за съдействие до Д“СП“ – М., подаден от майката. В тази връзка тя е информирана за мерките за закрила в семейна среда, които се предоставят по молба на родителя.

От бащата е подаден и сигнал за дете в риск с искане за предприемане на мерки за защита на дъщеря му Л., като се издаде задължително предписание за посещаване на социална програма от него, майката и детето за повишаване на родителския капацитет и преодоляване на родителското отчуждаване. След проведени разговори с майката и с детето П. отново е информиран, че за възстановяване на връзката родител-дете е нужно да не се внася допълнителна психическа и емоционална травма на детето, каквито са посещаване на жилището, в което живее със служители на МВР и неразбирането, че за нея най-важно е училището.

Видно от приложения от Д“СП“ – М. отговор по подаден пореден сигнал от П. от 26.06.2020 г., в същия е отразено, че Е. Т. сътрудничи постоянно на ОЗД – М.. Въз основа на подадено от нея заявление и след изготвен социален доклад е издадено направление от 04.06.2020 г. за ползване на социална услуга – „психологическа подкрепа“ на детето Л. П. и направление от същата дата за майката за ползване на социална услуга – „психологическа подкрепа и оценка на родителския капацитет“ към ЦОП „ИСДП“, [населено място]. За това е информиран А. П..

Независимо от ползваните социални услуги А. П. е продължил да подава сигнали до Д“СП“ – М., някои от тях и чрез АСП.

По повод подаден пореден сигнал от А. П. от 16.03.2021 г. е изготвен доклад от социален работник в Д“СП“ – М. за оценката му от 26.03.2021 г. В същия е отразено, че от проведените срещи-разговори с майката тя е споделила, че от м. октомври 2019 г. Л. не желае да се вижда с баща си, като тя не е ограничавала контактите между тях. Заявила е, че е провеждала много разговори с Л., но тя се вижда с баща си за кратко пред жилището, където живеят и не желае да посещава неговото жилище и да остава при него, тъй като не се разбира с настоящата му партньорка и детето ѝ и не се чувства добре там. Във връзка с издадените направления за ползване на социална услуга от 04.06.2020 г. в доклада е отразено, че Е. Т. и Л. П. са посещавали няколко консултации в ЦОП „ИСДП“, както и е организирана една медирана среща между родителите и екипна среща между двамата родители, ОЗД – М., ОЗД – В. и ЦОП „ИСДП“. Т. е заявила, че не желае да осъществява повече срещи с П., тъй като той използва предоставената информация от срещите за водене на различни съдебни производства, както и редовно прави записи на телефона си и ги предоставя на различни институции. От представената информация от ЦОП „ИСДП“ и изготвения доклад за оценка на родителския капацитет е изведен извод, че майката не е прекъсвала връзката между Л. и бащата след раздялата с него, като същевременно детето е поддържало близки отношения и с бабата и дядото по бащина линия. Изведено е заключение, че Т. се чувства сигурна в ролята си на родител, съумяла е да осигури сигурна семейна среда за дъщеря си. Същевременно затруднената комуникация на детето с бащата е проблем, тъй като майката също е фактор в тази комуникация. В тази връзка е добре тя да бъде подкрепена в ролята си на положителния образ на бащата, като е изразила желание да бъде насочена заедно с детето за ползване на социална услуга. Същата е изтъкнала като причина многобройните дела, заведени от страна на П., както и присъствието на Л. в съдебните заседания. От извършеното социално проучване и продължителната работа на ОЗД при ДСП – М. е установено, че затруднената комуникация на детето с бащата е проблем и е налице риск от задълбочаване на конфликта между баща и дъщеря, като съществува възможност това да доведе до проблеми със самооценката на детето и други емоционални проблеми. Предвид това е предложено да бъде отворен случай на детето Л. П..

На 07.04.2021 г. отново е изготвен социален доклад във връзка с положението на детето, със съдържание, идентично на този от 26.03.2021 г.

Е. Т. е информирана с писмо от 14.04.2021 г. за отворената работа по случая, както и че може да бъде насочена заедно с детето към подходяща социална услуга за работа в посока улесняване връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията. Уведомена е, че съгласно чл.20 ППЗЗДет при невъзможност да се постигне контакт с лицата или при липса на изявено желание от страна на

родителите, ползването на социална услуга се извършва въз основа на заповед на директора на Д„СП“ или съдебно решение. В тази връзка са й изпратени за запознаване и съгласуване оценка на случая на детето и план за действие за запознаване и съгласуване от нея и от страна на детето. Тези документи са изпратени и на Д„СП“ – О. за запознаване и съгласуване от страна на бащата.

Видно от приложения план за действие, в същия е отразен план за работа с детето с дейности: проследяване на психоемоционалното й състояние и насочване при необходимост към подходяща социална услуга в общността за справяне с конфликти и кризи в комуникацията с родителите и проследяване на комуникацията и срещите между Л. и нейния баща. Отразен е и план за работа с родителите, включващ дейност консултиране и дейност оказване на подкрепа и насочване към подходяща социална услуга при преценка и необходимост и издаване на направление, а при липса на доброволно включване в социална услуга – издаване на административна заповед.

Доколкото Т. не е съгласувала изпратените й документи, с писмо от 28.05.2021 г. отново е поканена да стори това в срок до 02.06.2021 г. на 08.06.2021 г. от същата е постъпил отговор, в който е заявила, че отказва да ползва предлаганата й социална услуга, като подробно се е мотивирала за това. Заявила е, че според нея Л. не е дете в риск, а върху нея се упражнява психически тормоз и агресия от страна на бащата, доколкото същият при всяко посещение в дома им в дните, определени за режим на лични контакти от октомври 2019 г. идвал с полиция, освен това завел три безпредметни дела, в които Л. е била изслушвана от съда, като по този повод са й направени две психологически експертизи и предстои изготвянето на трета. Освен това докладите от ИСДП по предходната социална услуга били иззети от П. и предоставени в съда по воденото от него гражданско дело, въпреки уверенията на длъжностните лица, че получената там информация е поверителна. Всичко това, както и поведението и отношението на баща й към нея е довело до нежеланието й да се среща с него по определения режим на лични контакти. Въпреки всичко Л. е отлична ученичка в Първа английска гимназия и е с безупречно поведение и отношение към учители и ученици, без каквито и да е вредни навици или влияния характерни за подрастващите в тази възраст - употреба на наркотици, цигари, алкохол и др. Към отговора е приложила съдебно-психологична експертиза, изготвена по едно от водените от А. П. граждански дела.

Последващо писмо за запознаване и съгласуване на документите до Е. Т. е изпратено на 27.08.2021 г.

Становище по предлаганата социална услуга от детето не е депозирано.

Във връзка с отворената работа по случая с писмо от 25.08.2021 г. от Д „СП“ – В., в района на която е бащата, е изискана информация дали П. осъществява контакти с дъщеря си, в какъв период от време се осъществяват контактите, детето разговаря ли свободно за неговите интереси, посещава ли жилището на бащата, остава ли при него с преспиване, затруднена ли е комуникацията между бащата и детето, продължава ли да се задълбочава конфликта между тях, има ли подобрение в техните взаимоотношения.

Видно от изпратения отговор, след проведен разговор с бащата, е отразено, че по негова информация с Л. се е виждал през м. юни, като през м. юли и м.август не са се виждали. Преди срещата Л. била блокирала телефонния му номер поради получени документи от съда. Споделил, че единствено по телефона се чуват и разговарят, като в началото разговорите били кратки, по неангажиращи теми, но когато ставало въпрос

да се видят Л. отказвала или започвала да увърта. Предложил ѝ да отидат на море, но тя му отказала. Казал, че последно тя е оставала в дома му през м. септември 2019 г. Казал, че е оттеглил иска си по заведено от него наказателно дело, а с решение на СРС режимът на лични контакти бел разширен. Казал, че срещите и комуникацията с детето са трудни. Изразил желание за провеждане на среща в Д „СП“ – М., в която да участват той майката, детето и представители на двете дирекции, на която да се обсъди по-нататъшната работа по случая с цел възстановяване на връзката между тях. На 24.09.2021 г. е изготвен социален доклад предложение, в който е прието за установено, че Л. не осъществява режим на лични контакти с баща си съобразно решението на СРС от 2021 г., като комуникацията между детето и бащата е затруднена. Прието е, че има риск от задълбочаване на конфликта между тях, като съществува възможност това да доведе до проблеми със самооценката на детето и други емоционални проблеми. В тази връзка е предложено да бъдат издадени заповеди на майката и на детето за ползване на дългосрочна социална услуга към ЦОП „ИСДП“ за срок от 6 месеца.

Издадена е оспорената в настоящото производство Заповед №ЗД/Д-С-М-025/24.09.2021 г. на Директора на Д „СП“ – М., с която на основание чл.20, ал.4, т.1 ППЗЗДет, с която Л. П. е насочена към ЦОП „ИСДП“ за срок от 6 месеца за предоставяне на социална услуга „Психологическа подкрепа и подобряване комуникацията между бащата и детето“. Заповедта е обжалвана пред Директора на РДСП – С.-град, който с Решение №22-РД06-0373/02.11.2021 г. е отхвърлил жалбата.

От приложеното към преписката писмо от Д „СП“ – В. до Д „СП“ – М. от 17.11.2021 г. е видно, че бащата е консултиран по ППЗЗДет в частта ползване на социална услуга и е депозирал заявление за ползване към делегирана от държавния бюджет социална услуга, където ще му бъде предоставена такава по дейност: информирание и консултиране и ще му се предостави услуга родителско консултиране за срок от 3 месеца към ЦОП „ИДСП“.

От представените от оспоравщата доказателства се установява, че решението на СРС от 2021 г., режима на лични отношения по което е прието че не се спазва, не е влязло в сила, тъй като е обжалвано пред СГС.

Изслушана по реда на чл.15, ал.1 ЗЗДет в съдебно заседание Л. П. заявява, че до края на 2019 г. се е виждала с баща си по определения от съда режим, който бил всяка първа и трета събота и неделя и ваканциите. От м. септември 2019 г. е била в 7 клас и е имала матури за начално външно оценяване. Съботите и неделите имала уроци и ѝ било трудно да съчетавам и уроците и срещите с баща ѝ, но той не се съобразявал с това. След като веднъж, когато трябвало да учи за уроците, той не ѝ дал възможност, защото искал да правят нещо друго и тя трябвало да учи вечерта, на следващия път, когато трябвало да се виждат, му казала, че не иска да се виждат през уикенда, защото ѝ е невъзможно хем да учи при него, хем да се вижда с него и на практика половината от времето ѝ било запълнено с уроци. След това той заради това завел дело за разширяване на режима за личен контакт. По отношение на разпоредената мярка заявява, че вече е била на една такава социална услуга, за която си мислела, че този психолог ще ѝ помогне да преодолее ситуацията и да започне да комуникирам нормално с баща си, обаче този психолог постоянно я обвинявал, че знае прекалено много за съдебните дела и целия този конфликт. Той реално не ѝ помагал да се реши ситуацията, не искал да говори за ситуацията, искал да говори за всичко друго, но не и

за ситуацията. За това не мисли, че ще има смисъл отново да се ангажира с това и мисли, че ще се случи същото.

За отношенията с баща ѝ заявява, че той иска да се виждат или само когато на него му е удобно или по режим. Ако не е по режим в точно определени часове, той не го счита за виждане. Заявява също, че майка ѝ я подкрепя и никога не ѝ е казвала какво да прави. Когато отказала да се виждам с баща си, тя няколко пъти ѝ казвала да се вижда с него, но Л. отказала. Счита, че в момента проблема ѝ е, че баща ѝ не се съобразява с нея като личност и не се съобразява с това, че тя през уикендите иска да се вижда с приятели. Когато била с него той не ѝ дава да се вижда с приятели, защото това е по време на личен контакт. Според нея заведените от баща ѝ дела са безсмислени, а той продължава да ги води и иска да се виждат. Няколко пъти се е виждала с него и каквото му е казвала през това време, през което се виждали, той го използвал срещу нея в съда. Затова не иска да се вижда с него докато води дела, защото има чувството, че ще използва всичко срещу нея. Записвал я е много пъти, той дори не го е крил, че я записва докато говорят, след което изваждал това, което казвала в разговора и извъртал думите ми в негова полза. Той казва, че иска да се виждат, но като се виждат прави неща и използва тези неща срещу нея в съда. Когато прекратила личният контакт с него за по-дълъг период от време и не искала да се виждат и да ходи в неговата къща и да спи при него, му предложила да се видят навън, да се разходят някъде и той се съгласил. Няколко пъти се виждали и се разхождали за около по 2 часа навън и си изкарвали добре наистина, било нормално. След това на едно от заседанията е казал, че не се е виждал с нея и когато му е казано, че са се виждали, той казва, че това виждане по 2 часа не се брои, защото е за 2 часа, а не е за целия ден по режим.

Явилият се в съдебно заседание социален работник от Д„СП“ – М. изразява становище, че в интерес е на всяко едно дете да има контакти и с двамата си родители, и двамата родители да участват в отглеждането на детето и да полагат грижи за него. В случая по отношение на Л. има риск за нейното развитие и емоционално, и психически. Тя не поддържа контакти със своя баща, като преди това са провеждани срещи с майката и детето и те са консултирани за това нещо, за социална услуга, да направи опит поне за малко да се вижда с баща си, тя категорично отказвала да се вижда с него. Предвид нарушената комуникация и това че детето не контактува с баща си Директора на Д „СП“ – М. е издал заповед за ползване на социална услуга за майката и за детето, като счита че това би помогнало да имат комуникация, да има комуникация между бащата и детето. За детето се полагат адекватни грижи от страна на майката, като основните ѝ нужди от образование, медицински грижи са задоволени, но има риск за нейното емоционално и психическо развитие, във връзка с това, че тя няма контакти с бащата, Говорят много рядко, когато тя реши да му вдигне телефона. Отдел „Закрила на детето“ при Д „СП“ – М. поддържа кореспонденция с Дирекция „Социално подпомагане“ – В., които консултират редовно бащата. Последната молба, получена от бащата във връзка със случая на детето е през месец януари 2022 г., когато той е посетил Дирекция „Социално подпомагане“ – В., и е

проведена среща-разговор с него.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като депозирана от адресат на неблагоприятен за него административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в срока по чл.149, ал.1 АПК. Видно от представените доказателства Решение №22-РД06-0373/02.11.2021 г. на Директора на РДСП – С.-град е получено от майката на Л. А. П., Е. К. Т. на 04.11.2021 г., а жалбата е изпратена по пощата на 18.11.2021 г., видно от пощенското клеймо на приложения плик.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.24 ЗЗДет, вр с чл.20, ал.4, т.1 ППЗЗДет.

Издадена е в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които осъществяват фактическия състав на разпоредбата на чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДт. Посочено е, че спрямо детето е предприета мярка за закрила по чл.23 ЗЗДет, като майката е консултирана, че следва да подаде заявление за ползване на социална услуга, като в случай че не подаде такова ще бъде издадена заповед на основание чл.20, ал.4, т.1 ЗЗДет. Отражено е, че същата не е заявила доброволно желание за социална услуга. Процесната заповед е издадена, тъй като е установено, че Л. не осъществява режим на лични контакти с баща си съгласно съдебното решение от 2021 г., а майката не е заявила доброволно желание за ползване на социална услуга. Установи се в хода на съдебното производство, че посоченото съдебно решение не е влязло в сила, но не е спорно, че за определяне режима на лични контакти между детето и бащата е налице предходен влязъл в сила съдебен акт, който подлежи на изпълнение. Предвид това нарушението, което е допуснато, като не е посочено точното съдебно решение, по силата на което са определени контактите, не е от категорията на съществените, обуславящи отмяна на акта на това основание, тъй като посочването на правилното решение не би довело до друг краен резултат.

При издаване на процесната заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяната ѝ. В случая спрямо детето Л. П. е предприета мярка за закрила в семейна среда по смисъла на чл.23, т.2 ЗЗдет - насочване към подходящи социални услуги. Съгласно чл.24 ЗЗДет мерките за закрила по чл.23 се предприемат от Дирекция "Социално подпомагане" по искане на родителите, настойниците, попечителите, лицата, които полагат грижи за детето, или на самото дете, както и по преценка на Дирекция "Социално подпомагане" и се осъществяват от доставчици на социални услуги за деца или от Дирекция "Социално подпомагане". Редът за осъществяване на мерките за закрила е уреден в глава трета на ППЗЗДет., който видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства към административната преписка е спазен. Извършена е оценка на постъпил сигнал в Д "СП" – М., съгласно изискването на чл.9 ППЗСП. Извършено е проучване и оценка на сигнала от социален работник, съгласно изискването на чл.14 ППЗЗДет, при която е установен риск за детето, вследствие на което е открит случай, съобразно разпоредбата на

чл.15 ЗЗДет. Въз основа на направената оценка социалният работник е изготвил доклад, съобразно изискването на чл.16, ал.4 ППЗЗДет. Въз основа на направената оценка на случая социалният работник е изготвил план за действие по чл.16а ППЗЗДет. Разпоредбата на чл.16а, ал.3 ППЗЗДет изисква планът за действие да се съгласува с родителите на детето, с настойника, с попечителя или с лицето, полагащо грижи за детето, както и със самото дете в съответствие с възрастта и степента му на развитие, ако това не противоречи на интересите на детето и не нарушава правата му. В случая същият е изпратен на майката за съгласуване, като изрично е посочено, че следва да се съгласува и от детето. Не се установи да е изпращан изрично на детето, но доколкото същото живее с майка си, на която изрично в писмото е указана необходимостта от съгласуването му и от детето, то не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.1, ал.2 от ЗЗДет държавата защитава и гарантира основните права на детето във всички сфери на обществения живот за всички групи деца съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословното и психическото състояние, като осигурява на всички подходяща икономическа, социална и културна среда, образование, свобода на възгледите и сигурност. В изпълнение именно на тези свои задължения, при осъществяване на своите функции и правомощия органите за закрила на детето следва да се ръководят от висшите интереси на детето във всички свои действия, отнасящи се до децата и техните семейства. Освен това, органите за закрила на детето са длъжни да осигуряват на детето закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като предприемат своевременно всички необходими законодателни и административни мерки. Именно в изпълнение на тези функции компетентните институции следва да съобразяват всички обстоятелства, включително и съществуването на причини, които биха навредили на психическото, физическото или социалното развитие на детето.

В случая спрямо Л. П. е предприета мярка за закрила по чл.23 ЗЗДет

Правното основание, въз основа на което е издадена оспорената заповед е чл.20, ал.4, т.1 ППЗЗДет. Съгласно тази разпоредба, в случаите, при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, попечителите, настойниците или лицата, които полагат грижи за детето, ползването на социални услуги се извършва въз основа на заповед на директора на Дирекция "Социално подпомагане". Предпоставка за издаване на заповед по чл.20, ал.4, т.1 ППЗЗДет. е невъзможност да се постигне контакт или липса на заявено желание от страна на родителите, относно необходимостта от ползване на социални услуги.

В случая, макар да не е изрично посочено в оспорената заповед, съдът счита, че относима по отношение на детето предпоставка за издаване на процесната заповед е невъзможността да се осъществява контакт между бащата и детето. Наличието на тази предпоставка съдът намира за доказана. За съдът не е спорно, че бащата на детето не може да осъществи пълноценен и нормален контакт с него, въпреки че е налице съдебно решение, което определя режима на лични отношения на детето с бащата. Т. е., бащата и детето по силата от

една страна на закона, а от друга страна на съдебно решение, имат право да осъществяват контакт по между си по ред, определен със съдебното решение относно режима на лични отношения. Предвид събраните по делото доказателства, установяващи нежелание на детето да осъществява контакт с баща си съобразно определения със съдебното решение режим на лични отношения между тях, то за съда не е спорно, че такива срещи не могат да се осъществят по начина и във времето, определено от съда. Установи се също, че Л. не отказва какъвто и да е контакт с баща си. Тя не е против да се виждат, като счита, че срещите им следва да са съобразени и с нейните ангажименти и потребности. Според нея причините да иска да спазва режима на лични отношения с баща си, такъв, какъвто е определен от съда, се обосновават и с неговото поведение и отношение към нея – многократно посещение на дома, в който живее с полиция, несъобразяване на бащата с нейните потребности и желаниа, заведени от него дела, по които многократно е изслушвана в съда и са й изготвяни психологически експертизи, водени записи от срещите им и използвани от бащата в съдебните производства.

Установи се също, че майката, която притежава родителските права, е ангажиран с възпитанието на детето, никога не е пречила на контактите между Л. и баща ѝ и не е поощрявала негативното ѝ отношение спрямо него. Напротив, когато Л. е заявила, че не иска да се вижда с баща си по определения в съдебното решение начин, майката неколкократно се е опитала да я убеди, че следва да се среща с него.

В обобщение на изложеното се стига до извода, че контактите между Л. и нейния баща са нарушени и не се осъществяват съгласно режима на лични отношения, определен със съдебното решение, което е задължително за страните. Въз основа на това, настоящият съдебен състав намира за доказана първата предпоставка за прилагане на чл. 20, ал. 4, т. 1 от ППЗДет., а именно: невъзможност да се постигне контакт. Налице е категорично заявено от страна на детето нежелание за осъществяване на контакт с бащата по начина, определен в съдебното решение. Съдът намира, че в случая е без значение причината, довела до това. След като се е стигнало до нарушаване на контактите между детето и бащата следва извода, че е необходимо да се предприеме мярка за закрила.

При това положение, предвид посочената правна норма, единствено възможното действие, което е могъл да предприеме Директора на Дирекция "Социално подпомагане"- М. е било да издаде заповед за предоставяне ползването на социална услуга.

Съгласно §1, т.8 от ДР на ЗЗДет. "услуги" по смисъла на чл.23 от този закон са социалните услуги чл. 15, т. 1 – 7 от Закона за социалните услуги, а това са: . информиране и консултиране; застъпничество и посредничество;. общностна работа; терапия и рехабилитация;. обучение за придобиване на умения; подкрепа за придобиване на трудови умения; дневна грижа; резидентна грижа; осигуряване на подслон; асистентска подкрепа.

Съгласно чл.4, ал.1, т.1 ЗЗДет., закрилата на детето по този закон се осъществява чрез съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда, а съгласно чл.23, т.2, мерките за закрила в семейна среда се изразяват в насочване към подходящи социални услуги в общността.

Предвид посочените разпоредби се налага извод, че социални услуги се предоставят на дете, за което в Дирекция "Социално подпомагане" е налична информация, че се намира в риск или чиито права са нарушени или застрашени от нарушаване с цел да бъдат гарантирани основните права на детето във всички сфери на обществения живот съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословно и психическо състояние, както и да бъдат разширени възможностите на детето да води самостоятелен начин на живот.

В случая от събраните по делото доказателства във връзка с казаното от детето се стига до извода за влошени взаимоотношения между Л. и баща ѝ до степен, налагаща намесата на държавни институции относно разрешаване на възникналите между тях конфликти, основният от които се свежда до осъществяване на контакт между тях, съобразно установения със съдебно решение режим на лични отношения. При това положение се налага извода, че Л. П. е дете в риск по смисъла на §1, т.11, б."в" от ДР на ЗЗДет., тъй като съществува опасност от увреждане на нейното емоционално и психическо развитие.

В чл.18, ал.1 ППЗЗДет. е регламентирано, че целта на мерките за закрила в семейна среда е да бъдат подпомогнати детето и семейството в зависимост от възможностите за отглеждането и възпитанието на детето; според ал.2 мерките, предвидени в чл.23 от Закона за закрила на детето, се прилагат съгласно изготвения план за действие, а според ал. 3, мерките за закрила на детето могат да се осъществяват и чрез социални услуги.

Властническото волеизявление, съдържащо се в обжалваната заповед на директора на Дирекция "Социално подпомагане" – М. се изразява в насочване на детето да ползва социална услуга в Центъра за обществена подкрепа към ИСДП. Този вид услуга е "Психологическа подкрепа и подобряване на комуникацията между бащата и детето". Конкретните дейности, които следва да бъдат предприети, произтичат от съдържанието на плана за действие и от конкретните обстоятелства, свързани със състоянието на детето и неговите потребности и обосновано от неговия най-добър интерес.

Изложените обстоятелства сочат, че при издаване на заповедта по отношение на детето Л. П. са преценени всички критерии по ЗЗДет. и З. и определената социална услуга е съобразена с потребностите на детето. Без значение е изявлението на детето, че тази услуга, предоставена в предходен момент, не е давала необходимите резултати. Явно за успешното приключване на случая, са необходими още срещи и още време.

Не на последно място, оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона да се осигури закрила за нормалното емоционално и психическо развитие на всяко едно дете и за защита на неговите права и интереси. Безспорно е правото на всяко едно дете на лични контакти и с двамата си родители. Това право е законово закрепено, а в случая е определен и режим на лични контакти на бащата с детето, който задължително следва да бъде изпълняван. Наличието на конфликт между двамата неминуемо води до засягане на правата и интересите на детето и се отразява негативно върху неговото емоционално състояние и развитие. Както вече бе посочено, целта на мерките за закрила в семейна среда съгласно

чл.18, ал.1 ППЗЗДет. е да бъде подпомогнато детето и семейството в зависимост от възможностите за отглеждането и възпитанието на детето. В тази връзка съдът счита, че насочването на детето към ползване на социална услуга "Психологическа подкрепа и подобряване на комуникацията между бащата и детето " би имало за последица засягане на интересите и правата на детето, в каквато насока доводи са изложени в жалбата. Напротив, същата би дала възможност да се преодолее синдрома на родителско отчуждение, безспорно появил се в случая между бащата и детето по различни причини и би подпомогнала както детето, така и родителите за по-нататъшно пълноценно общуване на Л. с нейния баща, което е безспорен гарант за осигуряване на нормално й развитие.

Предвид това, настоящият състав счита, че административния орган, в хода на валидно проведено административно производство, правилно е приложил материалния закон, в частност чл.20, ал.4, т.1 ППЗЗДет., спрямо установените в административното производство факти, поради което и спрямо оспорената заповед не са налице отменителните основания по чл.146 АПК. Поради това жалбата се явява неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 52 състав,

РЕШИ:

ОХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. П., депозирана лично и със съгласието на майка й Е. К. Т. и двете от [населено място] срещу Заповед №ЗД/Д-С-М-025/24.09.2021 г. на Директора на Д „СП“ – М., потвърдена с Решение №22-РД06-0373/02.11.2021 г. на Директора на РДСП – С.-град.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: